

## **A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!**

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2009. év március hó 5. napján tartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

### **Í T É L E T E T:**

A halált okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Heves Megyei Bíróság 2008. év május hó 29. napján kihirdetett 14.B.381/2007/9. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott főbüntetését 2 (kettő) évi börtönbüntetésre enyhíti.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetését és a fele rész kitöltése utáni feltételes szabadságra bocsátásról szóló rendelkezést mellőzi.

A börtönbüntetés végrehajtását 4 (négy) évi próbaidőre felfüggeszti azzal, hogy abba végrehajtás elrendelése esetén rendeli beszámítani az általa előzetes fogvatartásban eltöltött időt.

A bűnügyi költség megfizetésére vonatkozó rendelkezést akként változtatja meg, hogy a vádlott által az államnak megfizetendő összeget 200.000 (kettőszázezer) forintra mérsékli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 14.480 (tizennégyezer-négyszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

### **I N D O K O L Á S**

A Heves Megyei Bíróság a 2007. év január hó 10. napján kelt B.415/2006/17. számú ítéletével a vádlottat a halált okozó testi sértés büntettének vádjá alól felmentette.

A Fővárosi Ítéltábla a 2007. év szeptember hó 13. napján kihirdetett 1.Bf.60/2007/9. számú végzésével a Heves Megyei Bíróság B.415/2006/17. számú ítéletét a Be. 376. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

A Heves Megyei Bíróság a megismételt eljárás alapján a 2008. év május hó 29. napján kelt 14.B.381/2007/9. számú ítéletével a vádlottat a Btk. 170. § (1) és (5) bekezdés II. fordulában meghatározott halált okozó testi sértés büntette miatt 3 évi börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott a büntetés fele részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnjelek lefoglalásának megszüntetése mellett azok megsemmisítéséről. Kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott enyhítésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2008. év augusztus hó 12. napján kelt BF.565/2008/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 353. § (1) bekezdése alapján a Be. 363. § (2) bekezdés b./ pontja szerinti tárgyalás keretében a másodfokú eljárás során bizonyítást fogatosított és a 2006. év október hó 10. napján megtartott helyszíni tárgyalásról készült videofelvételt levetítve tárgyalás anyagává tette.

A másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítást követően a vádlott védője az elsődlegesen felmentésre, másodlagosan enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta. Jogi álláspontja szerint a vádlott véletlenül szúrta meg a sértettet, így őt a cselekmény elkövetésében sem szándékosság, sem gondatlanság nem terheli. A büntetés enyhítését célzó perorvoslatát pedig a sértetti közrehatással, a vádlott büntetlen előéletével, beismerő vallomásával, és az eredmény tekintetében megállapítható negligenciával indokolta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a vádlotti és védői fellebbezés elutasítását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A sértett hozzátartozója végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását és az elsőfokú bíróság határozatának helybenhagyását kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy nem állt szándékában a férjét megölni, mert akkor mellkason szúrta volna.

Jelenleg már nem jár ideggondozói kezelésre, testvérénél 1-esnél Budapesten lakik és itt vállalt takarítónői állást, havi jövedelme 60-70.000,- forintot. Leányával és unokájával a családi kapcsolata még nem rendeződött.

\_\_\_\_\_ 0 \_\_\_\_\_

A másodfokú bíróság a vádlotti és védői perorvoslattal megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülvizsgálta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok

többségének, valamint a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatások maradéktalan betartásával járt el.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során a Be. 291. § (1) bekezdése alapján törvényesen tette tárgyalás anyagává a hallgatás jogával élő vádlott nyomozati és korábbi tárgyalási nyilatkozatait, valamint meghallgatta mindazon tanúkat, akik a vádlott és a sértett kapcsolatáról érdemi információval rendelkeztek.

Miután a cselekmény elkövetésének közvetlen ténytanúja nem volt, részletesen elemezte a rendelkezésre álló igazságügyi orvosszakértői véleményeket.

Törvényesen tulajdonított perdöntő jelentőséget az általa kirendelt 1-es igazságügyi orvosszakértő álláspontjának, aki - egyetértve 2-es igazságügyi orvosszakértő korábban véleményt adó igazságügyi szakértővel - a késbe véletlenszerű „belelépés” lehetőségét egyértelműen kizárta.

A másodfokú bíróság is egyetértett azon szakértői megállapítással, hogy két különböző irányú szúrás történt - a here sérülés rászúrással - és ilyen sérülések okozásához mindenképpen aktív, tudatos erőre, direkt vádlotti részvételre volt szükség.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a Be. 301. § (1) bekezdése alapján a nyomozás során - 2006. év október hó 10. napján - készült helyszíni kihallgatás jegyzőkönyvét a tárgyaláson felolvasta. Eljárási szabályt sértett azonban, amikor a Be. 120. § (1) bekezdésében meghatározott ezen bizonyítási eljárásról készült képfelvételt a Be. 302. § (1) bekezdése alapján nem tette tárgyalás anyagává. Így nem észlelte, hogy a videofelvételen rögzített, valamint a nyomozás során, illetve a tárgyaláson előadott vádlotti nyilatkozatok között a cselekmény minősítésére is kiható

lényeges ellentmondások vannak. Ekként a fenti, relatív eljárási szabálysértésből adódóan az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása a Be. 351. § (1), (2) bekezdés a./ és c./ pontja alapján - felderítetlenség, illetve iratellenesség okából - kisebb részben megalapozatlan. E megalapozatlanság azonban a Be. 353. § (1)-(2) bekezdés szerinti bizonyítás felvételével a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető volt.

A másodfokú tárgyaláson levetített videofelvételen (másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal) a vádlott határozottan nyilatkozta és megmutatta, hogy férje a feszítővasat az udvar hátsó részében lévő kerékpár és kapagép tárolására is szolgáló színből vette magához, majd ezt látva futott vissza harmadszor a szuterénbe és a konyhafiókból kivette a 12 cm pengehosszúságú kést, majd ismét kiment az udvarra. Ezt követően a sértett és a vádlott egymással szemben elindultak és a felső szinten lévő lakáshoz vezető lépcső aljánál - miközben a sértett a feszítővasat a feje fölé tartotta, a vádlott pedig a kést már jobb kezében marokra fogta - találkoztak és egymás mellé lépve következett be a vádlott részéről a két szúrás. A vádlotti vallomás hiteltérdemlőségét erősíti a helyszíni felvételeken is jól látható, illetőleg megjelölt, a sértettől származó kiterjedt vérszenyeződés is.

A felvételen rögzítetteket a vádlott a másodfokú tárgyaláson is megerősítette, amikor úgy vallott, hogy a férje nem állt az épület sarkának a takarásában, hanem végig látta a mozgását az udvaron. Nyilatkozta, hogy látta a sértettet a színben a fesztővással a kezében, majd pedig szemben felé közeledve. Arra nézve nem tudott elfogadható magyarázattal szolgálni, hogy korábban miért tett ezzel ellentétes tartalmú kijelentést.

Határozottan állította, hogy amikor visszafutott a szuterénba a késért a sértett nem követte a fesztővással, nem ment utána.

Állította továbbá - korábbi vallomásaival egyezően -, hogy a felső lakrészt a sértett kulcsra zárta, a kulcsot pedig a zsebébe tette, megakadályozva őt abban, hogy odameneküljön (másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal).

Az alagsorból azért ment vissza késsel az udvarba, hogy a kulcsot a sértettől elvegye.

A vádlott a másodfokú tárgyaláson őszinte, feltáró jellegű beismerő vallomást tett, amelyet a helyszíni kihallgatásról készült felvétel adatai, és 1-es orvosszakértő, valamint a 2-es orvosszakértő által előterjesztett igazságügyi orvosszakértői vélemények, mint objektív bizonyítékok is teljes egészében alátámasztottak.

A másodfokú bíróság ezért a felvett bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított azon tényállási részeket, amelyek a képfelvételen rögzítettekkel és az ezt alátámasztó, megerősítő a másodfokú tárgyaláson előadott vádlotti vallomással ellentétesek voltak, az ítéleti tényállásból kirekesztette.

Így a tényállás részleges megalapozatlanságát a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontjának utolsó fordulata alapján az alábbiak szerint küszöbölte ki:

- A vádlott látta a sértettet az udvaron, a színben, kezében a fesztővással. Amikor visszafutott a szuterénba, hogy a kést magához vegye a sértett nem követte, nem ment utána.
- A vádlott az alagsorból késsel a kezében kilépve szembe ment a felé közeledő, a fesztővasat a feje fölött tartó sértettel és a hátsó lépcső mellett kerültek testközelbe egymáshoz (másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal). Egyben kirekeszti az elsőfokú ítélet 6. oldalán lévő „a sértett az udvaron, a hátsó lépcső közelében az épület sarkánál takarásban állt” megállapítást.
- A vádlott azért jött ki az alagsorból késsel a kezében az udvarra, hogy a férjénél lévő és a bezárt felső lakrész ajtajának kulcsát tőle elvegye.
- A vádlott jelenleg takarítóként dolgozik, havi jövedelme 60-70.000,- forint. Rendszeres ideggondozói kezelésre nem szorul.

Az így kiegészített és pontosított tényállást a másodfokú bíróság mentesnek találta a Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul és irányadónak tekinthető a másodfokú eljárásban is. Ekként a Fővárosi Ítéltábla nem osztotta a vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezést.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és nem tévedett a cselekmény minősítése kérdésében sem.

Az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező határozat iránymutatásának megfelelően vizsgálta, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett-e.

Az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg, hogy jogos védelem a vádlott javára nem értékelhető, ennek jogi indokolása azonban kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorul.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott látva férje kezében - aki megöléssel fenyegette - az élet kioltására is alkalmas eszközt (feszítővasat) eleget tett kitérés kötelezettségének, amikor visszament az alagsorba. A sértett azonban nem követte, nem ment utána, hanem kiabálva, szitkozódva az udvaron maradt. A vádlott tudta, hogy a lakás felső részébe nem tud bemenni, mert az ajtó zárva van, a kulcsot pedig a férje a zsebébe tette. Célja az volt, hogy a kulcsot megszerezve a lakrészbe bejusson. Amikor a vádlott a kést magához vette és kilépett az udvarra, majd kezében a késsel a sértett pedig a feszítővassal közelítettek egymáshoz, mindketten a támadás szándékával cselekedtek és így a jogtalanság talaján álltak. A bírói gyakorlat pedig egységes annak megítélésében, hogy a kölcsönös, egyidejű támadás kizárja a jogos védelem megállapítását, mert a jogos védelem egyik alapvető eleme, a jogtalan támadás hiányzik, mindketten jogtalan támadóvá váltak.

A cselekmény jogi minősítésénél törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott elkövetési magatartásának tárgyi ismérveiből kiindulva megállapította, hogy a sértettet ért szúrás feltétlenül testi sértés okozását célzó szándékkal történt, a comb területére leadott szúrással egyenes és közvetlen oki összefüggésben következett be a sértett halála, ugyanakkor a halálos eredmény tekintetében a vádlott (ölési) szándéka nem volt megállapítható.

A vádlottnak azonban a tőle elvárható gondosság esetén fel kellett volna ismernie, hogy a comb megszúrása, akár a sértett halálát is eredményezheti. Így a halálos eredmény tekintetében a vádlott gondatlanságát helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság hanyagság (negligencia) szintjén és ennek megfelelően törvényes a vádlott magatartásának halált okozó testi sértésként minősítése.

\_\_\_\_\_ 0 \_\_\_\_\_

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket általában helyesen sorolta fel. További enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság a cselekmény elkövetése óta eltelt időmúlást, és azt, hogy a vádlott a korábbi ítélet hatályon kívül helyezése folytán tőle független okra visszavezethetően állt hosszabb ideig büntetőeljárás hatálya alatt.

A vádlott a másodfokú tárgyaláson teljes körű, feltáró jellegű beismerő vallomást tett, a halálos eredmény tekintetében pedig őt a gondatlanság enyhébb foka terheli.

A másodfokú bíróság nagyobb nyomatékot tulajdonított annak a vádlott javára értékelendő ténynek, hogy a konfliktus helyzet kialakításáért egyértelműen az

italozó életmódot folytató, agresszív, kötekedő magatartást tanúsító sértett volt felelős. Így álláspontja szerint a kettőtől - nyolc évig terjedő büntetési tételkereten belül, a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés büntetés szükséges, de egyben elegendő is a Btk. 37. §-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a jelenleg 47 éves, büntetlen előéletű, feltáró jellegű beismerő vallomást tevő, az ittas sértett által agresszívan kiprovokált konfliktus helyzetben cselekvő vádlottal szemben a Btk. 89. § (1) bekezdésének alkalmazásával lehetőség van a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztésére. A vádlott esetében alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető. Ezzel egyidejűleg a másodfokú bíróság mellőzte a közügyektől eltiltás mellékbüntetést, mert annak a Btk. 53-55. §-iban megfogalmazott törvényi előfeltételei nem állnak fenn.

A Btk. 99. § (1), (2) bekezdés szerint rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtása esetén az előzetes fogvatartás beszámításáról.

A Btk. 91. § (1) bekezdés b./ pontja értelmében a felfüggesztett büntetést végre kell hajtani, ha az elkövetőt a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik.

A másodfokú bíróság ugyancsak mellőzte a Btk. 47. § (3) bekezdésének alkalmazását, mert ha a vádlott okot szolgáltat a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére, erre a kedvezményre sem érdemes.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről a Fővárosi Ítéltábla a Be. 381. § (2) bekezdése alapján rendelkezett, az elsőfokú a vádlottnak fel nem róhatóan megismételt eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetése alól a Be. 403. § (5) bekezdése értelmében a vádlottat mentesítette, így csak az alapeljárás bűnügyi költségének a megfizetésére köteles.

Az előzőekben írt indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla a Heves Megyei Bíróság 14.B.381/2007/9. számú ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése szerint megváltoztatta, míg az ítélet egyéb rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2009. év március hó 5. napján

|                     |                                  |                              |
|---------------------|----------------------------------|------------------------------|
| . Nehrer Péter s.k. | Máziné Dr. Szepesi Erzsébet s.k. | Miszlayné Dr. Lányi Éva s.k. |
| a tanács elnöke     | előadó bíró                      | bíró                         |

A Heves Megyei Bíróság 14.B.381/2007/9. számú ítélete a vádlottal szemben a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.248/2008/5. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2009. év március hó 5. napján

. Nehrer Péter s.k.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:  
tisztviselő